

אלכס אפשטיין שבע שיחות עם ילד

עוֹלָל, עוֹלָל, עוֹלָל, ש"ז, מ"ר עוֹלָלִים — כמו עוֹל, ילד קטן, גדול מיונק: וְאֵת חֶמֶת יְהוָה מְלֵאֲתֵי נְלֵאֲתֵי הַכִּיל שֶׁפֶךְ עַל עוֹלָל בַּחוּץ וְעַל סוֹד בַּחוּרִים יַחְדָּו (ירמ' ו יא). פִּי עָלָה מְנֹת בַּחלוּנֵינוּ בָּא בְּצַרְמְנוֹתֵינוּ לְהַכְרִית עוֹלָל מַחוּץ בַּחוּרִים מְרַחֲבוֹת (ירמ' ט כ), ואמר המשורר: אחפף על ילדי תענוגך ושאי בחיקך את עולליך (ר"י הלוי, יפה מה טבו אהליך).

על דמיון

- הוא הצמיד את הקונכייה לאוזנו.
- "מה אתה שומע בפנים?" שאלתי.
- "ים קטן".
- "אני גם יכול להקשיב?"
- "לא. אתה גדול".

על אמנות

- "בן כמה אתה?"
- "חמש וחצי!"
- "מה תרצה להיות כשתהיה גדול?"
- "צייר".
- "ומה תצייר?"
- "הכול".

על סמנטיקה

- "למה בגן חיות יש אנשים?"
- "כי הם באים להסתכל על החיות".
- "אבל גם החיות מסתכלות על האנשים".
- "נכון".
- "אז צריך לקרוא לזה גן חיות ואנשים".

על כשלון הקדמה

- "תראה את הירח, הוא יפהפה".
- "באיזה ערוץ זה?"
- "זה לא בטלוויזיה, זה בשמים".
- "ואי אפשר להקליט?"

על משמעות החיים

- "בן כמה אתה?"
- "ארבעים".
- "אתה ממש זקן! מתי תמות?"
- "אני לא יודע".
- "זה בכלל לא הגיוני".
- "למה?"
- "כי מבוגרים יודעים הכול".

על בריאה

- "למה יש רק ירח אחד?"
- "אולי כדי שנוכל לראות אותו בבירור".
- "אם אני הייתי אלוהים, הייתי עושה לכל אדם ירח משלו".
- "אבל אז אי אפשר יהיה לראות שום דבר אחר בשמים".
- "אז הייתי עושה אותם קטנים-קטנים. ואז היה אפשר להכניס אותם לכיס. ולשים בשמים רק לפני שנרדמים".

על קריאה

- "כשסוגרים ספר", אמר וסגר את הספר, "כל החיות בפנים הולכות לישון".
- "וכשפותחים ספר?"
- "החיות מתעוררות ומפקקות וקמות. אבל צריך לפתוח ממש מהר כדי לראות".